

A divatba jött szerelem

(Legenda Farkasdról)

Létezik egy történet, melyet még nyugodjék nagyapám mesélt nekem, azzal a tudattal, hogy egy napon majd én is tovább adom. Persze egyes információk hagynak maguk után néhány kérdést, bár ez a legtöbb múltban történt eseményre igaz lehet. Nagyapám, Aurél 2012-ben hunyt el, ekkor még csak 9 éves voltam. Idős korában sokat mesélt a régi világról. Főleg arról, miket hallott vagy élt át. Büszkén vállalom, hogy az ő történetei voltak a legszebbek. Bár egy 7-8 éves gyermek még nem sűrűn tudja ezeket értékelni. Volt, hogy kinevettem papát, mert olyan hihetetlen dolgokat mesélt, de azért részben mindig elhittem, amiket mondott. Nem csoda, könnyű elbolondítani egy olyan gyermeket, mint amilyen én is voltam. Egyszer azt is elhitette velem, hogy a kertünkben ritka kincsek vannak elásva. Nyilván ezt nem hittem el, vagyis annyira részletesen nem ástam bele magamat a dologba. Viszont volt egy történet, amely akkoriban akaratom ellenére is megfogott. Papám ült a székében, én pedig vele szemben a parkettán, törökülésben, csillogó szemekkel. És csak mesélt és mesélt.

Történt biz' egyszer, hogy a falu lakossága kétfelé osztódott – szegényekre és gazdagokra. Akkoriban a szegények nem tudtak olyan könnyen pénzhez jutni, a káposztatermesztés is túl igényes volt, hogy minden embert azt csinálja. A gazdagokat bizony be sem kell mutatni. Ebben az időben azok voltak nagyobb pozícióban, akik több hektár földdel vagy erdővel rendelkeztek. Élt azonban egy család, ki se szegény nem volt, se gazdag. A családapapa egy nap elherdálta a maradék hektárait, így jelentéktelenek lettek, onnantól kezdve ők is a szegények közé tartoztak. Zsuzsi volt a lányuk, kit még születése előtt elígértek egy tőle 8 évvel idősebb legényhez, Jenőhöz. Jenő daliás legény volt, voltak hektárai bőven. Zsuzsinak nem volt nagy híre a faluban, hiszen még csak beszélni sem tudott rendesen. Ma azt mondanák, selypített. A többiek mindig kinevették, jelentéktelen volt ő is, ahogyan a családja. Amikor a lány betöltötte 16. életévét, Jenő eljött megkérni, legyen a felesége. Zsuzsi próbált ellenkezni, mindezt hiába. Mindig is tudta, ez a sors vár rá. Titkon persze remélte, ez nem valósul meg. Zsuzsi apja kérlelte Jenőt, hogy a lánya kezéért adjon neki néhány hektár földet. Jenő unottan megvonta a vállát, majd így szólt: „Zsuzsi ugyanolyan, mint a föld”. Lett ám vidámság, Zsuzsa apja rendkívül örült, hiszen egy pénzes ember veszi el a lányát. A kisasszony viszont nem volt szerelmes, el is utasította a kérést, apja viszont erővel igent mondatott vele.

Jenő családja Zsuzsi szórakozott szülein kívül senkit nem hívott meg a lakodalomba a lány rokonai közül. Egy szép áprilisi napon Jenőék udvara orgonával díszítve várta az ifjú párt az esküvő utáni ünnepségre. Zsuzsi tudta, ez a házasság nem az ő javait szolgálja, hanem szüleiét, azon belül is az apjáét és leendőbeli férjéét, Jenőét. Tudniillik, Jenő a szép idomokért kedvelte meg a nyomorult lányt annyira. Mikor már a pap házastársakká nyilvánította őket, kezdődött is a mulatság. Jenőt az összes rokon, ismerős, barát, szomszéd és utcabeli megölelte, vállba veregette, arcon csókolta. „Jókora férfi, végre

megházasodott” – gondolták magukban legtöbben. Zsuzsit még csak figyelembe sem vették. Aki pedig igen, az lenéző tekintettel fordult felé. „Nyomorult” – mondta is az egyik. A lány teljesen észrevétlenül suhant ki a kiskapun, nem érdekelt senkit sem, hogy hol van. Még Jenőt, és a saját szüleit sem. Útnak eredt, majd az akkor készülő malomhoz ért. A lány az apró kezeivel kapaszkodott az állóra, majd óvatos mozdulatokkal fokozatosan feljebb és feljebb haladt. Mikor felért, körülnézett, majd utoljára, keservesen elkiáltotta magát: „Zsuzsi ugyanolyan, mint a föld”. Azután pedig levetette magát a mélybe. A lányt két nappal az esküvő után kezdték el keresni, majd egy éppen arra tévedt roma asszony vette észre nyomorult, fehér ruhába borított testét. Jelentette, majd tovább állt. A legenda szerint a cigányasszony azt is mondta: „Ez a lány minden olyan házasságban kísérteni fog, ami nem szerelemmel lett megkötve”.

Féltek ám a farkasdiak, onnantól kezdve senki sem mert a vagyonért házasodni. A történet bejárta a környező falvakat is, majd fokozatosan divatba jött a szerelem.

Legendának legenda, féljen, aki nem tudta!

Molnár Viktória